

«Kje je moj dom?» je neposredno vprašal očeta Evstahija, ko je izzvenela pesem v jasni gozdni zrak.

«Kje je tvoj dom?» je počasi ponovil ves presenečen oče Evstahij, kakor da se je predramil iz dolgih sanj.

«Vsak človek ima svoj dom,» je rekel Angelin.

«Nas vseh dom je v nebesih,» je rekel oče Evstahij, «tam smo vsi doma in tja se vračamo.»

«Toda vsak človek ima svoje starše,» je rekel Angelin in solze so mu zalile oči.

«Tudi ti jih imaš, Angelin,» je rekel oče Evstahij.

«In kje so, govorite!» je vzkliknil Angelin prevzet od čudnega hrepenenja, da bi zvedel neznano skrivnost. Oče Evstahij ga je objel in dolgo molčal. (Dalje prihodnjič.)

A. Funtek:

Na jug.

Na jug gre vlak, skoz led in sneg,
na jug, kjer cvete dol in breg.

Iz vlaka deklica strmi
na plan s širokimi očmi.

Vročina pali ji obraz,
a vse telo ji stresa mraz.

In kašelj grabi jo dušič,
na ustnih sled ji pušča rdeč...

Brez konca je snežena plan,
brez konca pot na južno stran:

kjer toli rož je miljenih,
da žarek vsak dehti od njih;

kjer sape tople vejejo,
telo in dušo grejejo...

O, morda gleda že sedaj
med snegom ta prelestni raj

in pije v dno bolečih pljuč
cvetični vonj in solnčno luč...

A zopet kašelj, suh, dušič,
na ustnih sled krvavordeč.

Na prsi glava klone ji,
v solzah oko utone ji.

In kakor nezadržan vzdih
iz prsi jok ji sili tih...

Tako ihti, kdor zgodaj strt
sam svojo objokuje smrt!

Idila v mesečini.

Mesec trosi luč po vasi,
stkano iz srebrnih sanj.
Tu in tam se pes oglási
in srdit zalaja nanj.

Pasji glupci! Kaj vas moti,
da tako razgrajate?
Mesec gre po svoji poti,
pa če vsi nanj lajate...

Jos. Kostanjevec:

Sprevod.

Nedelja je bila. Nebo čisto, gore kakor bi se bile ponoči skopale. Dišalo je po bezgu in lipovem cvetju, visoko po zraku so krožile lastovice, po belih kamnih sredi pašnikov so se preletali belo repki, na visoki navpični skali je prepeval slegur. Vse praznično, umito in preoblečeno. Vse svetlo, obšito z zlatimi prameni vzhajajočega solnca. — Počasi je stopal v reber naš stari znanec Joža Mrak. Počasi je stopal, ne zaradi teže svojih let, ne zaradi strmine kamnite poti in ne zaradi vročine, ki je začela pritiskati na njegovo sivolaso teme. Počasi je stopal, ker so bile njegove misli težje od teže njegovih let, bolj strme od strmine kamnite poti, bolj vroče od vročine izpod neba. Tako je stopal, odkrit, s slamnikom v roki, s sklonjeno glavo.

«Na vrhu sem že?» se je začudil. «Kako je šlo to hitro... Res, do vrha gre hitro, a še hitreje gre navzdol. Koliko let je tega, ko sem bil na vrhu, na vrhu svojega življenja, svoje moči? Pet, morda deset... pa sem v teh petih ali desetih letih prehodil daljšo pot kot je bila ona, ki sem po njej hodil do vrha celih petdeset let... Pa se morda motim. Morda pa sem hodil do vrha samo pet ali deset let in se valim sedaj navzdol že celih petdeset. Kdo ve? Toliko se spominjam, da me je na vrhu čakala smrt. Nisem se ustrašil, naglo sem stopil še tista dva koraka naprej, tista dva koraka, ki sta me ločila od nje. Vdano sem hotel položiti